මතවාද

පිම් ගහන යුගයේ බඩගාන අපේ ගොවියා

රටේ ජනගහනයෙන් සියයට 70ක් ග්‍රාමීයව දිවි ගෙවන ගොවියෝය. ශ්‍රම බලකායෙන් සියයට 70ක් එදිනෙදා ආදායම් උපයන්නෝය. ඉහළට ඔසවා තැබිය යුත්තෝ ඒ අසරණයෝය. ඉහළ තලය සංවර්ධනය කළාට ඒ ඉහළ තලයේ දියුණුව, සංවර්ධනය පහළට කාන්දු වන්නේ නැත. එහෙත් යට තව්වුව, පහළ තලය සංවර්ධනය කළොත් එය උඩට, ඉහළට කාන්දු වෙයි. රටේ ප්‍රතිපත්ති සම්පාදකයෝ ඒවා තේරුම් ගත යුත්තෝය.

ජාතික මුද්‍රිත අධිකාරිය ආයතනයේ අධ්‍යක්ෂ
මහාචාර්ය **සමන් සෙනෙවිර**

ආහාර හා පෝෂණ සුරක්ෂිතතාව ලංකාවට පමණක් නොව, ලෝකයටම වැනෙ ප්‍රශ්නයකි. එහෙත් ලංකාවට එකී මාතෘකාව ඉතා වැදගත්. ලංකාවේ ආහාරවලින් සියයට 70ක් පමණ විදෙස් ප්‍රභවයන්ගෙන් නිමිකර ගෙන තිබෙන්නේ බරිස. අද වර්ග හා වෙනත් ධාන්‍ය වර්ගවලට මෙම තිබෙන්නේ දෙවෙනි තැනය. රටේ ශ්‍රම බලකායෙන් සියයට 60 සිට 70ක් පමණ පිරිසක් කිරිකාර සපයා ගන්නේ ද මේ ගොවියන්වලිනි.

දැනට ලංකාවේ සනීපෝපයෝගයින් ලබෙන සාමාන්‍ය (Average) වී අස්වැන්න හෙක්ටෙයාර් බොක් පහකට දශම දෙකක් (4.2) පමණ පමණය. ජපානයේ එය හෙක්ටෙයාරයකට හෙක්ටෙයාර් බොක් පහළොස් වන අතර, චීනයේ එය අටක් දසයක් අතර පවතී. ඕස්ට්‍රේලියාවේ සිව් සැදැස්සන්ගේ සහ කම්කරුවන්ගේ වැඩි පුහුණුවක් මෙන් පරිමාණයෙන් වී හෙක්ටෙයාර් හෙරොන අතර, එම අස්වැන්න හෙක්ටෙයාරයකට හෙක්ටෙයාර් බොක් දහයක් දෙකක් අතර පවතී. වී වගා කරන රටවල් අතර අස්වැන්න පරතරය ඒ තරම් විශාලය.

වී වගා කරන අයිකොළේ අනෙක් රටවල් සිටින තැන අනුව ලංකාව දැනට සිටින තැනක පමණි හෙක්ටෙයාරයකට හෙක්ටෙයාර් බොක් පහරක් දශම දෙකක් (4.2) ලබන මට්ටමේ සඳහටවත් සිටිය හොඳැතිය. දිවයිනේ අප මෙතෙක සිටියොත් වෙන්නේ දිනක් දිනටම රටින් හාල් අනාගතය කිව්මෙය. ලොකුම ප්‍රශ්නයට මුහුණ දෙන්නේ පාරිභෝගිකයා නොව ගොවියාය. රජය රටින් හාල් කොළැම්ම පාරිභෝගිකයාට ගැලේ. එහෙත් මා කියන්නේ ලංකාවේ ගොවියේ දැනට ලබන අස්වැන්නෙන් සමුදායේ විසඳීමක් පිටරට හැම්මිමට හොඳැති වීමේ මොන මොකක්ද වැඩි සිටින බවය. මුල ලංකාව විශාල ණය උගුලක සිටින බව සත්‍ය අණින් ඇසෙයි. ගොවියා සිටින්නේ ද උගුලකට හොඳ හසුවූ සතකු සේ සිය උර මත පමණක් නොව හවෙන්න විශාල ණය බරක් දරාගෙනය. අනින් බැංකුවලට ණය ය. කවර ගැත්තකින් යිනි ගොලිතාරයාට හෝ කම්කරුයකුත් මුදලාලිට ණය වී සිටියි. ඒ අතර ගොවිතැනට මුදල් හොයා ගැනීමට බැංකුවකට හෝ උගත් මධ්‍යස්ථානයකට දැනත් කඳ සිරිදෙන් හා දැරියන්ගේ කතකද අමරණ ද සිත්න වී තමයය. ධාර ණය උගුලක සිටින අතර, රටේ ගොවියා හමකට හසුවී සිටින බව මා කියන්නේ රැවටීමේ.

එහෙයින් ගොවියන්ගේ ආදායම් තත්ත්වය, සිවිලක වැඩි කළ යුතුය.

මගේ තත්ත්වයට හෙක්ටෙයාරයකින් ලබෙන වී අස්වැන්න මෙට්ටික් බොක් හතක් අටක් දක්වා ඉහළ නංවිය යුතුය.

අගාධයෙන් ගොඩඒන මාර්ගයක්

එසේ නොකර ගොවියා හමකෙන් මුදවන්න නොහැකිය. අස්වැන්න වලසය වැඩි කලහොත් ගොවියෝ ගොවිතැනෙන්ම සිටිති. ඉල්ලුම් තාරණය ගොවියා ගොවිතැනින්ම තැබිය රට ආර්ථික වශයෙන් දියුණු කළ හොඳැතිය. කාර්මික හා තාක්ෂණික දියුණුව ඉතා දැන් නිසාද කතා වෙයි. කාර්, වැන්, බස්, ලොරි ලංකාවටම නිෂ්පාදනය කළ යුතු බරටත්, රුපෙන් කළ හැකි බරටත් විදිය පැසිවලින් කියැවෙයි. කියන්නා සේම රුපෙන් කළ යුතුය. ඒ කාර්මික පැත්තය. තාක්ෂණික පැත්තෙන් ද හොඳටම විශාල කළ යුතු බරක් තැබේ. ඉදින් ඔබේ තමයි කියාපි. සමුදුන් කියන ඇඳිරියේ ද කළ යුතුය. ඒ වෙට අණ්ඩාදිය හා දියුණුව වෙනුවෙනි. මා කියන්නේ ඒවා කරන අතරම දැනට ප්‍රාථමික තත්ත්වයක් වන ගොවිතැන ද කාර්මික හා තාක්ෂණික වශයෙන් ඉහළට ගත යුතු බවය.

ගොවියාගේ ආදායම් සියයට පස්සයින් තියෙන් (20% සිට 30%) ඉහළ නංවිය හැකි නම් ගැමි ආර්ථිකයේ විප්ලවයක් කළ හැකිය.

ලංකාවේ සමස්ත ජනගහනය මිලියන 22කි. ඉන් සියයට 70ක් පමණ මිලියන 15කට ආසන්න පිරිසක් දිවි ගෙවන්නේ කම්කරුවලය. සමුදුන්ගේ ප්‍රධාන ජීවනෝපාය ගොවිතැනය. විශේෂයෙන් වී ගොවිතැනය. ඉඳින් ගොවිතැන් කරන සියයට 70ක් පලය සිටින වගකින් ගොවියන්ගේ තැබිය හමකින් රට ගොවියන්ගේ කෙසේද යන්න මට නම් උනන්දුවක්වීම ප්‍රශ්නයකි.

ආර්ථික සංවර්ධනය සෙමින් සමාන සංවර්ධනය ද සිදුවන්නේ ඉහළ තලය පමණක් ඉහළට යාමෙන් නොවේ. සමාන්‍යේ ඉහළ තලය ඉහළ යනවාට වැඩි වෙයයකින් පහළ තලය ඉහළ යා යුතුමය. ඉහළ තලය පමණක් ඉහළ යාමෙන් සමාන සංවර්ධනයක් වෙන්නේ නැත. ඉහළ තලය පමණක් ඉහළට යාමෙන් සමාන ප්‍රශ්නය වැඩි වෙයි. අද ලංකාව පසේ සිටින්නේ එතැනය. ගොගියින් ඉහළ තලය ඉහළට යාමේ, පහළ තලය ඉහළට යාමේ අතර වෙනසක් වෙන්න බව කතාව කරන්නෝ විය යුතුය. ලංකාව අදටත් කම්කරුවකි. මෙහි පරිතිත්තේන් හාල් සංස්කෘතියකි.

පෝය ලබන හෙවෙක වේලාවන්

දිනය	පෝය	පෝය ලබන වේලාව	පෝය හෙවෙක වේලාව
අප්‍රේ 12	පසළොස්වක	පස්.වි 12.22	13 වැ දා.වි. 10.29
අප්‍රේ 20	අව් පසළොස්වක	පස්.වි 01.15	21 වැ පස්.වි. 3.50
අප්‍රේ 28	පසළොස්වක	දා.වි 01.17	29 වැ දා.වි. 00.46
මෙයි 04	අව් පසළොස්වක	පස්.වි 12.07	05 වැ දා.වි. 10.07

විය විනය, ජපානය, දකුණු කොරියාව වැනි දියුණු ආසියානික රටවල ද පවතී. අපේ ප්‍රතිපත්ති සම්පාදකයෝ ඒ බව අමතක නොකළ යුත්තෙහි. එහෙයින් සමාජයේ යට සිටින ගොවියන් පිටිය උඩට යත යුතුමය. සමුදුන් උඩට ගැනීමෙන් සමාජ ප්‍රශ්න අවම වී සමාජ සංවර්ධනයක් සමග ආර්ථික සංවර්ධනය ද ඉහළ යයි. මා කවදා කියන්නේ කම්කරුවන්ගය බස්සේ සමාජයේ පහළ තලයේ ආදායම් වැඩි කළ යුතු බවය. එය කළ හැකි බවය. එමෙන් රටට විශාල පරිවර්තනයක් වන බවය.

ඒ පරිවර්තනය සිදුවිට හෙක්ටෙයාරයකින් ලබෙන වී අස්වැන්න මෙට්ටික් බොක් හතක් අටක් දක්වා ඉහළ නංවිය යුතුය. එය කළ හැක්කේ තාක්ෂණයේ පිහිටෙනි. ඒ සඳහා අවශ්‍ය වන්නේ හෙවත විද්‍යාත්මක තාක්ෂණයයි.

අනෙක පරිමාය පිළිබඳ මගා අවශ්‍යයයි. පරිමාය හා පරිමාරයේ තිබෙන තත්ත්වය අවශ්‍යවේ කරගෙන රටට ගැලපෙන වී වර්ග හඳුන්වා දිය යුතුය. එමෙන් අස්වැන්න ඉහළ නැංවිය හැකිය. ගරිත විප්ලවය කාලයේ දී ලොකු වෙනසක් වී බව සඳහනකි. එහෙත් හෙක්ටෙයාරයට බොක් එකක් පමණ වූ අස්වැන්න තවම විප්ලවයෙන් පමණ ඉහළ නැංවිය හැකිය. එහෙත් ඉන්පසුව වියේශයෙන් 1960ත් පමණ පසුව ලංකාවේ ලොකු වෙනසක් සිදු වූයේ නැත. එයට හේතුව ලොව අනෙක් රටවල් තාක්ෂණිකව දියුණු වෙද්දී ලංකාව ඒ දියුණුව අවශෝෂණය කර නොගැනීමය. 1980දී පමණ ජාන විද්‍යාව ලෝකයට හඳුන්වා දුන්නේය. ලෙඩුමුත් කිරීමට තිබුණු දැනුම මත හොඳ බීජ ලබන්ද දේ තීන්දුකරන හෙවිණි. 1990දී පමණ ඒ දෙපිළුම් බීජවලට අදාත් ජාන එන්නත් හෙවිණි. 2000දී පමණ ජාන සංස්කෘතියේ මගා දියුණුවක් ඇති විය. 2010දී පමණ එම තාක්ෂණ දියුණුවක් ඇති විය. පරම්පරා හතරක දී උපුලුණු ඒ දැනුම මත ලෝකයේ ඇත්ත පුහුණු කිරීමය. එහෙත් ලංකාවේ එය සිදු නොවීය.

1970න් පසුව විද්‍යා හා තාක්ෂණික පරිමාණ සඳහා මේ රටට ලොකු ආයෝජනයක් කර තැත. ජපානය, චීනය, ඕස්ට්‍රේලියාව වැනි රටවල් වී හෙවිනයින් ඊම පමණදී ලංකාව තවමත් මගා පොළොවේ බඩගාන්නේ ඒ නිසාය.

හාල් සංස්කෘතියට සමීපවන රටේ ජනගහනයෙන් සියයට 70කගේ ආදායම් ඉහළ යන තව කිත් හා ගැමි ප්‍රශස්ථ හඳුන්වා දුන්නොත් රටේ ආර්ථිකයට ඊම් පිණින්නට පුළුවන.

පහළ මට්ටමින් අපේ දෙකක් ඉස්සලවෙන් ඉගෙනින් ඉස්සගෙන්නේ අපේ ගයක් තරම් ප්‍රමාණයකි. එය මේ රටේ තවදුරත් ඒ හොඳැත. කම්කරුවන්ගේ දියුණුවට දැමීමේ හැලැස්සක් වසඳමිය. අස්වැන්න හැකිව ගෙවීයකු සියදිවි හානා ගත් විට ලැබියේ 50,000ක වන්නේය කියයි. ජන්ලු හොගන්නේද, මත රොගයකින පොහොර ද හොම්මේ දෙයි. මේවා සියල්ල සිල්ලර වසඳමය. ඇත්ත ප්‍රශ්නය සඳහාගෙන දුන් සැණ විසඳමි හොමිව. ගැමි ගොවි ගෙවහාරගෙන්ම කියාගිය හමි මේවා "වැලිකිණි යාමට අවශ්‍ය වූ විට හැලය මගක් ගෙනාව" වැනි ගඳල ගමනද සිල්ලර වසඳමය. රටක් ලෙස අපට ගොවියාට හොගැකි වූයේ මේ සිල්ලර වැල කියාය. රට ගොවිතැනිමට හමි සිතිය ප්‍රශ්නත් ඉහළ ගැන හොව පහළ ගැනය.

රටේ ජනගහනයෙන් සියයට 70ක් ග්‍රාමීයව දිවි ගෙවන ගොවියෝය. ශ්‍රම බලකායෙන් සියයට 70ක් එදිනෙදා ආදායම් උපයන්නෝය. ඉහළට ඔසවා තැබිය යුත්තෝ ඒ අසරණයෝය. ඉහළ තලය සංවර්ධනය කළාට ඒ ඉහළ තලයේ දියුණුව, සංවර්ධනය පහළට කාන්දු වන්නේ නැත. එහෙත් යට තව්වුව, පහළ තලය සංවර්ධනය කළොත් එය උඩට, ඉහළට කාන්දු වෙයි. රටේ ප්‍රතිපත්ති සම්පාදකයෝ ඒවා තේරුම් ගත යුත්තෝය. මා මේ කියන කිසිවක් කළ හොඳැති දේවල් නොවේ. ඕස්ට්‍රේලියාවේ වී ගොවිතැන් කරන්නා, ඒකි හෙක්ටෙයාරයකට අස්වැන්න මෙට්ටික් බොක් 12ක් තරම් ඉහළය, ඕවාගේ ගැහැණුන් මට කියා විය හැකිය. ඒ ස්ත්‍රීන් හොඳැත්තා කියය. මම අවුරුදු 21ක් ඕස්ට්‍රේලියාවේ සිටන් ඒ සුද්දගැහැණිලි. මගේම ගමට විස්වවිද්‍යාලයල කක කාර්ක විදාවේ හා දේශයක කිසිවක් පිළිබඳ හොවාර්යවරයකු ලෙස ද කටයුතු කර කිසිවක සුද්දලයෙනි. ඒ රටවල දියුණුව දක්ෂින විට මගේ රට ගැන ඇති වී තිබෙන්නේ කනගාටුවකි. කලකිරීමකි. තවත් විමතක විඳිනුමකි.

අනාගතයට සැලසුම් නැතිකම

පරිමාය ගැන ද අපේ රටේ තිබෙන්නේ යල් ගැන්න දැනුමකි. යල් කන්නය ලෙස අදටත් හඳුන්වන්නේ මිට අවුරුදු 900 කට පමණ ඉහත පැවැති මහා පරාක්‍රමබාහු යුගයේ පැවැති යල් කන්නයය. අවුරුදු 900ක් ඇතුළත දී දේශයක විපරීතය යඩක් සිදුවී තිබේ. එහෙත් ඒ විපරීතයවලට ගැලපෙන ලෙස අපේ ගොවි කර නැත.

මිට අවුරුදු සියයකට පෙර අගෝස්තු මාසයේ උණුන්නරිය හෙක්ටෙයාරයකින් අංකය 15ක් ඉහළ ගමේ අද වය 20යි. දිද මිනු මිටය හා ගොවිය අද පරිතිත උණුන්නරියට ගැලපෙන ලකුණ කකක් කළ යුතුයි. ඒවා කළ යුත්තේ විදාහලයෝ මිය දේශගැහැණෝ නොවෙනි.

දේශගැහැණ ගොවියේ ප්‍රශ්නේ පරාක්‍රමබාහු රජ කාලේ ගැලපූ හෝ මිරිස මිදුවන්නට හෝ වසරක්කාර මිදුවී තිබෙන්නේ පරිශේෂණ හා සංවර්ධන කටයුතු නිසි ලෙස නොවීම නිසාය. ඒ කටයුතු නිසි ලෙස විමට කම් රාජය අය වැයෙන් ඒ සඳහා මහා පරිමාණයෙන් මුදල් දී වෙන් කළ යුතුය. විජිට සහනාධාර දීමට සැලිලි ගොමිට කරගන්නට වගා පරිශේෂණ හා සංවර්ධන කටයුතුවලට මුදල් දීම රටකට අනාගත අගයෝජනයකි.

ලංකාවේ පමණක් නොව ආසියාවේ හැම රටකම හාල් සංස්කෘතිය තිබේ. රටේ අවශ්‍යතාවට වඩා සැලිලි තිබෙන විසය හා ජපානයේ ද හාල් සංස්කෘතිය පවතී. අපට මිදුවන්නේ මිට වඩෙන් දැන් අපට ඉඳහිත් මිදන දකුණු කොරියාවේ ද එය වලලකම පවතී. මුල්බැය විපරීතයය වැනි රටවල ද හාල් සංස්කෘතිය පවතී. අපේරැලි ඉන්දියාවේ හා පාකිස්ථානයේ ද එය පවතී. එහෙයින් මේ හාල් සංස්කෘතියෙන් අපට ඉවත් විය නොහැකිය. ඕස්ට්‍රේලියාව, චීනය හා ජපානය කෙන්ටොයියකට ලැබෙන වී අස්වැන්න මගා පරිමාණයෙන් ඉහළ දමා තිබෙන්නේ මේ හාල් සංස්කෘතියෙන් මදුකට ද විසෝ විය හොඳැති බැවිනි.

අපේ ප්‍රතිපත්ති සම්පාදකයෝ එය තේරුම් ගත යුත්තෝය. වගෙයින් ඕස්ට්‍රේලියාව, චීනය හා ජපානය වැනි රටවල් තිබෙන කම්කරුවන්ගයට ඔළු දියුණු තත්ත්වය අප රටට ද හඳුන්වා දිය යුතුය. ඇඟෙන්නොවේ ද දියුණු කම්කරුවන්ගයක් පවතී. දියුණු රටවල් සැලිලි ගොවියන්ගේ සහනාධාර දීමට හොස් පරිශේෂණ හා සංවර්ධන කටයුතුවලටය. 1980 දී පමණ අදටත් අපේ ගයේ හා ඕස් ප්‍රශස්ථියක් හඳුන්වාදීමට අවුරුදු 12ක් පමණ ගතවිය. එහෙත් ලෝකයේ වෙනත් රටවල් දැන් අවුරුදු හතරක් පමණ අතර කාලයක් ඇතුළත දී අපේ ඕස් හා ගැමි ප්‍රශස්ථ හඳුන්වා දෙයි. එහෙත් ලංකාවේ අදටත් ඒ සඳහා අවුරුදු 12ක් පමණවේ. ලෙසට අනෙක් රටවල් සිටින තැන හා ලංකාව තිබෙන තැන ඒ උදාහරණයෙන්ම අවබෝධ කරගන තැකිය.

කාලගුණ විපරීතයයන් සමග උණුන්නරියන් වැඩි වෙයි. කාමන් ඩයොක්සයිඩ් වායු වැඩි වෙයි. උණුන්නරිය සෙන්ටිග්‍රේඩ් අංකක එකකින් වැඩි වුණොත් අස්වැන්න වෙන්න එකකින් පහළ වැටෙයි. ලංකාව වැනි උණුන්නරිය වැඩි රටවලට එය මෙහෙයින් අදාළය. දැනට ලංකාවේ හෙක්ටෙයාරයකින් ලැබෙන වී අස්වැන්න මෙට්ටික් බොක් හතරයි දශම දෙකකි. (4.2) ලංකාවේ දැනට පවතින උණුන්නරිය සෙන්ටිග්‍රේඩ් අංකක 27කි. එය 28ක් වුණොත් හෙක්ටෙයාරයකින් ලැබෙන වී අස්වැන්න කිලෝග්‍රෑම් 1000කින් පමන වැටෙයි. ලංකාවේ උණුන්නරිය සෙන්ටිග්‍රේඩ් අංකක 35 හෝ 37ට කියනෙන් ලැබෙන අස්වැන්න කිමදැයිය.

එහෙම කියන්නේ අස්වැන්නක් ලැබෙන්නේම නැත. කාලගුණ විපරීතයවල ප්‍රතිඵල එතරම් භයානකය. එහෙත් මේවා ගැන අපේ රටේ මිනිසුන්ට අවබෝධයක් ඇත්තේම නැත. මේ ගැන කිසිය ප්‍රශ්නක් පවා පරිශේෂකයෝ, විද්‍යාඥයෝය. ඕස්ට්‍රේලියාවේ තමා මේවා ගැන පරිශේෂණ කෙරෙන්නේ හරක් අවුරුදු 50කදී අලුතින් තත්ත්වයට මුහුණදීමට සඳුන් දැනටත් සූදානම්ය. ලංකාවේ වී ගොවිතැන වැඩියෙන් කෙරෙන්නේ අතුරාවලට හා පොළොන්කැලි දිස්ත්‍රික්කවලය. ඒ දිස්ත්‍රික්කවල කුරු ලකාවල මල් හැදෙන කාලයේ උණුන්නරිය සෙන්ටිග්‍රේඩ් අංකක 37කට පමණ ඉහළ යියහොත් රටවල හාල් නිෂ්පාදනය මහා පරිමාණයෙන් කඩා වැටෙයි. එහෙ පුළුගෙන් මුහුණ දීමට අප සූදානම් වී තිබිය යුතුය.

වී වලට පමණක් නොව අනෙක් හෝටවලට ද මේ ප්‍රශ්නය මෙලෙසම බලපායි. හක්, පොල්, තල, බඩල හා වෙනත් ධාන්‍ය හා පලතුරුවලට ද අත්වන තැන්නේ ඒ තත්ත්වයිමය. එහෙත් මේ සම්බන්ධ මහා පිළිබඳව හෙතෙහෙන දැකින හා ඉන් හොඳ ඒවා හැකි සැලසුම් සකසන ආයතනයක් කම්කරුවන්ගයට ලැබී තිබේදැයි මට ඇත්තේ ප්‍රශ්නයකි.

සාකච්ඡා සටහන - ගුණසේන හේරත්